

Δημήτρης Κατσαγάνης

(*Στους φίλους:) Εγώ τον πολεμάω το Σκαρτσή).

*Το βιβλίο αφο δε θα ιχε γενιθι χορις το Σοκρατι. Λ. Σκαρτσι

*Σε Σενα Δασκαλε μου Αγαπημενε μου κλαίγοντας

*Α Σουκρατ

Ισένα τι να σ που.

δε μ παει τιπουτα

σου στομα μ'.

Βολοδερν(ει)ς μεσα μ'

Π'μουργιται πως στ κλεβου.

Ειμει μικρο πιδι μπρουστά σ'

Αμα πουναω απου χαρα

η απου λυπ.,

δηλαδης θελου να κλαψου

εισει εκεια κι μι βλεπς.

Για ταυτα

τουτου

ινη

καταθκος.

Ιγω δεν εχου τιπουτα,

εξον κι οξω

απου σενα.

Στο Σωκράτη και την Ευαγγελία, δικό τους.

*Χειρόγραφες αφιερώσεις σε διάφορα βιβλία του [*γραμμένες σε φωνητική γραφή]*

ΤΡΥΓΟΝΟΦΩΛΙΣ

Ετοιμη περδικα

σ ακροβραχο κλαδακι

κιναει τη γη.

*

Αδειανο μου χερι

συλγαται πενταδαχτυλο

–ακρωτηριο.

*

Χωματζιζομαι ·

τα γρηγορα ματια σου

τελευταια.

*

Πετρες ζωντανες

με σπουργιτι

παιδικο χιονι..

*

Χρονος σωματα
φωνες παιδιων
–λαμπαδουλες.

*

Βροχη βροχουλα
αλλαζεις προσωπο
στο σεντονι.

*

Κι ομως υπαρχει ενα λαθος
στην ορθογραφια των μαλλιων σου.
Εσβησες αναιτια τα δαχτυλα μου.

*

Πυροβολεις το φως.
Πάνω ειναι ο θανατος και
κατω δεν υπαρχει λεξη.

*

Αθηνα – Κατω Βασιλική,
τριαντα οχτω σπίτια κι ενα συννεφο
εγω δε λεγω προς φυσιν.

*

Προσφυλλωθηκες
Φυλλο και απειρο.
Αυτο ειταν.

*

Σαραντα μετρα απεναντι
απο ροδια κι ουρανο
κατοικεις.

*

Η πλαγια μετο χιονι
ενωνει τα ματια μας
– ηδονη.

*

Η θεση σου ασπρο πανι
και μια καρεκλα του αδειου
να με ποναει το φως.

*

Στη ρογα του μεσημεριου
στο ιδιο στηθος
γευομαι χωμα παγκοσμιο.

*

Ονειρευομαι αλυκες.
Τυπικα,
διψαω.

*

Σαν σημερα περνουσαν
οι νεκροι στα βαθια πηγαδια.

Τοσο φως αφηναμενα περναι πισω.

*

Πανω στο χαμογελο τ' αυρανου:

Ενα συννεφο κατεβαζει σκοιι

να με πνιξει.

*

Περνω τη μερα στο στομα σου,

φυτευω δαχτυλα

στο τραπεζι.

*

Επισημη νυχτα.

Τωρα θα κοιμασαι,

χερια μου.

Αιθουσα με τα θαμενα πουλια.

Εκει τα φτερα,

εκει τα βηματα.

*

Η καμπανα λειι βραδυ – βραδυ

κι η ψυχη μου

στα μελισσια παραδινεται.

*

Ρογες στο σκοταδι,

ασπρο πουλι στα κιγκλιδωματα,

το σωμα μου στα μαρμαρα.

Ερεβώ, Όστρακα, 1988

Νόρα Ράλλη

[ΣΤΙΧΟΙ]

Γελάς και ανασαίνει ο κόσμος μου.

Αγαπώ τις μαύρες σταγόνες της βροχής

Τον παγιδευμένο ουρανό

Τις μυρωδιές απ' τα ζιζάνια

Σα να εξαρτάται η ζωή μου από αυτά.

Αλλά εσέ αλλιώς σε πλησιάζω.

Όπως ποθεί το ζιζάνιο τον ουρανό

Και η βροχή τα κεραμίδια

Για να στάξει.

Θέλω να κλωτήσω τον ήλιο, να γυρίσει, να ζαλιστεί, να ξεσταχιάσουν τα μαλλιά μου, να ζαλιστεί, να λαχανιάσει, να ζαλιστώ, να γείρω.

[ΚΟΜΜΑΤΙΑ]

Λευκό. Ξανά.

Το λευκό της Κυριακής στις άκρες των μαλλιών του.

Τι άλλο εκτός από την ποίηση θα μπορούσε να δημιουργηθεί για να υπάρξεις ανάμεσά μας;

Τίποτα απ' τους ανθρώπους δεν καταλαβαίνω.

Μόνο κορμί μαθαίνω και θάλασσα.

Ως τον ουρανό δε φτάνω

Μα τα χέρια μου, αυτός υψώνει.

Και με διατηρεί, ολόκληρη.

Αυτό πάλι! Το λευκό να κοκκινίζει τα μάγουλά μου τόσο!

Γη- έκλειψη-γένεση

Δεν ήταν για εκεί αλλά αυτή τον κέρδισε. Τόση η χαρά της, που σκίασε τον ήλιο

Άνοιξα το σύκο

και είδα τη μορφή σου.

Έκαμα άμμο την αυγή

θάλασσα τη μέρα

πηλός να με πλάσεις.

Περ. Μανδραγόρας, αρ.56, Αθήνα 2017